

El sacrifici del president Montilla

DAVID MIRÓ, periodista

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 22 de juliol del 2010

Gairebé vaig caure de la cadira quan vaig sentir el president, José Montilla, proclamar: «Avui he vingut a parlar de política». M'hauria de remuntar molts anys enrere i furgar en les profunditats de la memòria per recuperar una declaració similar en boca d'un polític professional. És d'agrair que finalment algú digui que existeix una Política, així, amb majúscules, en contraposició a una política en minúscules. El problema és quan algú vol parlar de Política i el seu interlocutor li respon el mateix de sempre. I sentint Montilla primer i María Teresa Fernández de la Vega després és molt probable que fos això el que va passar ahir al palau de la Moncloa.

Montilla anava a la reunió carregat de raons i amb el seu cap en una safata de plata després de la votació de dimarts al Congrés, quan el PSC va prioritzar la seva aliança amb el PSOE en detriment de la unitat catalana. Feta, doncs, l'ofrena ritual, el PSC ha lligat el seu futur i el seu projecte polític al del PSOE. No hi ha marxa enrere. Per això Montilla va poder parlar amb José Luis Rodríguez Zapatero de tu a tu, de company a company, i dir-li unes quantes veritats incòmodes, és a dir, que el que es cou a Catalunya no és cap broma, i que quan ell se'n vagi a l'oposició el problema, com el dinosaure, hi continuarà sent.

I el problema ja no és la sentència, sinó de fons, i afecta de manera nuclear la relació Catalunya-Espanya. «Això no s'arregla amb tres lleis i quatre competències», va dir Montilla. I llavors, ¿com?, es preguntaven perplexos els periodistes de la capital, acostumats com estan al

mercadeig convergent i a les solucions exprés de Zapatero. I és aquí quan s'han de llegir entre línies les paraules del president, que sempre estan molt pensades i contenen algun significat ocult. Montilla va parlar d'«actituds i comportaments» de l'Estat que han de canviar. No es tracta, doncs, d'un mer assumpte de competències, no es tracta ni tan sols de l'Estatut. El que Catalunya necessita, va venir a dir, és que Espanya canviï, que es visualitzi la seva plurinacionalitat, que el PSOE i Zapatero no només facin seva la lletra de l'Estatut, sinó el seu esperit, la seva visió federalitzant, al marge de les disposicions legals. Si vol salvar el PSC del naufragi, o com a mínim limitar-ne els danys, Zapatero ha de prendre mesures en profunditat no perquè l'obligui l'Estatut, sinó perquè se les creu, com visualitzar la presència de la cultura catalana a la Unesco o donar el control del Prat a la Generalitat. Coses que no faria mai el PP i per les quals el crucificaran, dit d'una altra manera. Però coses que demostrarien que la seva concepció d'Espanya és diferent de la que té la dreta. Després de la sentència, el federalisme català necessita respiració assistida, i només ell té la maneta de l'oxigen.

Ahir, si més no, el Govern, en boca de De la Vega, va admetre que la sentència havia creat un problema, però el seu discurs posterior no va donar mostres que s'havia entès el missatge de fons del president i fins i tot va caure en l'error, tan freqüent per altra banda, de minimitzar-lo. Per això considero que Montilla se'n va anar satisfet, però no per la resposta obtinguda, sinó perquè ningú podrà acusar-lo de no haver avisat a temps del que s'acostava. Ell ja ha complert. Ha demostrat que està disposat a perdre la poltrona per defensar la idea de l'Espanya plural. Ara li toca a Zapatero demostrar que està a l'altura del sacrifici del PSC.